

Nakazal nam je pot

Petrović Ljubko, Sarajevo
Bil je znanstvenik, politik, državnik. Za njegovo smrt sem izvedel tu, v hotelu. Sem namreč iz Sarajeva, toda v Ljubljani opravljam sedaj terensko delo.

Tovariša Kardelja sem prvič srečal v začetku leta 1937, ko je zaradi priprav na ustanovni kongres KPS prišel k nam na Jesenice. Sam se je hotel neposredno prepričati o razmerah delavcev, o njihovih težavah, o delu jeseniške partijske organizacije, skratka o vsem je želel biti na tekočem.

V najlepšem spominu pa mi ostaja ustanovni kongres KPS na Čebinah leta 1937. Tam je tovariš Kardelj analiziral tedanje politično stanje v Sloveniji in Jugoslaviji, ocenil pa je tudi mednarodni položaj in obenem opozoril na nevarnost, ki nam preti s strani fašizma.

S svojimi pogledi in stališči je vizionarsko nakazal pot našega boja, pokazal je, kje so tiste sile, ki bodo odločile ta boj; delavski razred, je dejal, mora vedno stopati na čelu, tako socialne revolucije, kot tudi boja za narodno osvoboditev. Ta njegova stališča so postala osnova za znani manifest, ki ga je sprejel ustanovni kongres, in ki je kasneje odigral odločilno vlogo pri mobilizaciji ljudskih množic v Sloveniji.

Te noči na Čebinah ne bom nikoli pozabil. Tovariš Kardelj je o vsem govoril tako globoko, a obenem tako zelo preprosto, da je bilo tudi nam delavcem takoj razumljivo. Zdelo se nam je, kot bi govoril iz nas samih, kot da je vse to že davno tičalo v nas, a ni bilo nikogar, ki bi nam to pokazal. In zato smo manifest sprejeli s takim navdušenjem! V času vsedržavnega partijskega posvetovanja, bilo je leta 1939, je bil položaj zelo resen, kajti Hitlerjeva Nemčija je že posegla po Avstriji in Češki. Tovariš Kardelj je ocenil trenutno stanje in predlagal priprave na

mobilizacijo partijskih kadrov za organiziranje poznejšega boja.

Leta 1940 sem bil skupaj s tovarišico Pepco Kardeljevo in mnogimi drugimi interniran v Bileci. Tovariš Kardelj je tudi v teh trenutkih izkazal vso pozornost in skrb do sočloveka. Sproti nas je, včasih sam, včasih pa njegovi sodelavci, obveščal o mednarodnem političnem položaju ter o položaju doma. Gradivo je bilo navadno skrito kar v pločvinkah za hrano. Pa tudi njegovo »zasebno dopisovanje« s tovarišico Pepco ni nepoklicanim očem pomenilo nič, nam pa povedalo marsikaj, kar nas je še bolj bodrilo in oboroževalo.

Tovariš Kardelj je vedno našel čas, da je prišel med delavce. Spominjam se neke nedelje leta 1938, ko smo, kot običajno ob nedeljah, sedeli v gostilni Pri konjičku na Slovenskem Javorniku. Balinali smo, se pogovarjali, pa tudi zapeli smo katero. Nenadoma je k nam prisedel tovariš Kardelj. Bil je tako neposreden, z vsemi se je pogovarjal in takoj našel stik z nami. Bil je veder

človek, vedno z nasmehom na obrazu in vse je hotel vedeti. Človeka si je zvedavo ogledoval, zelo žive oči je imel. In naravno je imel rad, s tovarišico Pepco sta šla nekajkrat s kolesom iz Ljubljane v Bohinj.

Po vojni se nisva veliko videla, bil je pač v Beogradu, kjer je opravljal vrsto najvišjih funkcij. A kadarkoli sem ga po naključju srečal v Ljubljani ali kje drugje, je vedno našel čas za pogovor. Kljub politični angažiranosti in obremenjenosti z znanstvenim in raziskovalnim delom je še vedno ostal, kakršen je bil: človek humanist.

Ko sem prvič slišal, da je njegovo zdravje že močno načeto, sem bil v skrbeh, prizadet. Toda upal sem, da bo njegova volja zmaga. Njegova jeklena volja, ki nam je v težkih dneh toliko pomenila. Ko se nam je včasih vse zazdelo nemogoče, je tovariš Kardelj našel pot. Pot naprej.

S tovarišem Kardeljem smo Slovenci in Jugoslavlani izgubili enega svojih največjih mož. Odšel je tovariš, soborec, učitelj ljudskih množic. Ne zavedam se še prav praznine, ki je nastala in ne vem, če jo bomo lahko zapolnili. Ostajajo njegova dela, izkušnje. Sam lahko najbolje ocenim njegov prispevek k uveljavitvi delavca, saj izhajam iz delavskega razreda. Občutil sem socialno bedo preteklega časa in tisto željo, da to bedo premagamo.

ZVONE DRAGAN

Pronical je v jedro protislovij

Dobro je, da v teh težkih trenutkih za slovenski narod in za vse jugoslovanske narode, pa tudi za ves napredni svet, ko je fizično odšel velikan naše revolucije, ne govorimo le o Kardelju kot o marksističnem mislec, revolucionarju, državniku in politiku, marveč tudi o njegovih izjemnih človeških kvalitetah. Bil je en sam vrecel znanja, ki ga ponuja drugim na nevsiljiv način. Bil je strpen v dialogih zlasti do mlajših sodelavcev. Večkrat sem bil tudi sam presenečen,

kako je dobronamerno prenašal tudi našo neumnost, zaletavost in neizkušenost. Osebnost sem ga bolje spoznal pri delu na ustavnih amandmajih leta 1971 in kasneje na delu pri novi ustavi. Že kar kmalu me je njegova neposrednost, skromnost in demokratičnost pri odnosih razbremenila strahu pred njegovo silno avtoriteto. Pozneje sem spoznal, da ta avtoriteta resnično temelji na delu, znanju, ki je značilno za resnično velike ljudi in revolucionarje, kakršen je bil in ostaja Edvard Kardelj...

JOŽE PACEK

Ni varčeval energije

V spominu pa mi je ostala še ena njegova lastnost. Ne glede na to, da se je veliko delalo ter da je bil pri vsem delu stalno navzoč ter o njem razmišljal, je, če je bilo nujno, prepuščal svojim sodelavcem, da so ocenili določen družbeni problem. Seveda pa je bil vedno na razpolago, vselej smo ga morali poklicati, ga obvestiti, potem pa je ocenil, ali je reagiranje ob določenem aktualnem dogodku pomembno ali ne. Spominim se na primer 21. avgusta 1968. Tovari-

ši iz federacije s tovarišem Kardeljem na čelu so na Bledu obdelovali neke partijske dokumente. Iskal sem ga na Bledu, pa je že odšel na svoj dom. In ko sem poklical tja, so mi povedali, da je že odšel na letališče. Okoli 6. ure sem ga že našel na letališču, samega, v restavraciji, ko je čakal na letalo, da pojde k tovarišu Titu na razgovore. Tovariš Kardelj torej ni štedil ne telesne, ne duševne energije; nasprotno, izgoreval jo je za družbene cilje.

Albin Baučar, Republiški Rdeči križ

Žalostni smo, saj je za nas naredil zelo veliko. Verjetno bomo šele kasneje dojeli, kaj je on pomenil in še pomeni vsem nam.

Posvetovanje v Stolicah in prvo srečanje s partizani

Te poti se je spominjal takole:

»V Stoliche sem prispel prepozno. Policija je bila odkrila javko v Beogradu. Iz Zagreba sem potoval z vlakom kot kurir Rdečega križa in srečno prispel do Beograda, toda kontrola na postaji je bila zelo stroga. Moj v ljubljanski partijski tehniki izdelan dokument kurirja Rdečega križa, ki potuje iz Ljubljane zaradi informacij glede nekaterih Slovencev, ki so se izgubili v vojni, je bil zelo dober in Nemci me niso zadržali. Toda javka v Beogradu je bila izdana in ljudje iz soseščine so me opozorili, da je nevarno in da so že prihajali gestapovci. Ker nisem imel v Beogradu zveze, zlasti ne po bombardiranju, sem se moral ponovno vrniti v Zagreb. Ondi sem dobil drugo javko in že drugi dan sem se z vlakom spet vrnil v Beograd. Vtem pa se je bil spremenil režim na meji med Paveličevo Hrvatsko in Nedićevo Srbijo. Za prehod iz Hrvatske v Srbijo so bila vpeljana posebna dovoljenja, nekakšni potni listi. Čeprav takšnega potnega lista nisem imel, v naglici pa ga tudi nismo mogli izdelati, sem upal, da pojde tudi brez njega, ker sta se bila druga dva moja dokumenta dobro izkazala. V Stari Pazovi je Gestapo blokiral vlak

ter od vagona do vagona pregledoval dovoljenja in dokumente. A sem imel srečo. Tisti hip je namreč prispel vlak iz Beograda in nastala je gneča. Neopaženo sem prestopil na ta vlak in se na drugi strani pomešal med potnike, ki so izstopili iz njega. Neki orožnik ali policaj me je vprašal, kam sem namenjen. Odgovoril sem mu, da prihajam iz Beograda in s tem se je zadovoljil. Iz Stare Pazove sem se napotil peš v Novo Pazovo. Tam sem počakal na drugi vlak in se odpeljal v Zemun. Naravnost v Beograd se nisem smel odpeljati, ker sem računal, da bodo na postaji preverjali potne liste. Zato sem se sklenil odpeljati z ladjo iz Zemuna v Beograd. Pri tem mi je pomagalo golo naključje. Videli sem, da imajo ljudje za prehod iz Zemuna v Beograd zelene legitimacije. Tudi jaz sem imel podobno legitimacijo, narejeno v ljubljanski partijski tehniki. Čeprav je ta legitimacija samo potrjevala, da sem uradnik ljubljanske mestne občine, je bila vendar na zunanjo zelo podobna legitimaciji za prehod iz Zemuna v Beograd. Videli sem, da gestapovci in orožniki nimajo možnosti, da bi pregledali vsako legitimacijo. Ljudje so kazali legitimacije samo od daleč in šli mi-

Dosleden kritik

Kardeljeva smrt je težka izguba za slovensko kulturo. In ne samo za slovensko kulturo, ampak za kulturno življenje vseh naših narodov, vse naše dežele. Ko pravim za slovensko kulturo, imam v mislih širše pojmovanje kulture, to pomeni, da imam v mislih tudi našo družbeno misel, zgodovinsko misel, kulturno misel, pa seveda tudi dosežke slovenske kulture. Kardelj se je z dosledno kritiko, včasih tudi s hudo besedo, loteval kulturnih razmer, se spopadel z najrazličnejšimi našimi starokopitnostmi, preživetostmi, ne da bi skušal razvrednotiti človeka, ne da bi se loteval človeka. To pomeni, da je polemiziral z idejami, stališči, z mnenji, predlogi in podobno. Loteval se je najrazličnejših vprašanj od umetniških del, do družbenoekonomskih temeljev naših kulturnih razmer in seveda tiste splošne, kulturnopolitične usmeritve, ki je bila značilna zanj že v predvojni časih, ko se je spopadal s takratnimi idejami in stališči.

Ivan Kreft

Znano je, da je bil Kardelj tisti, ki je dal pobudo za izhajanje Ljudske pravice. Bilo je to 1933., prva številka pa je izšla leto kasneje in sicer oktobra 1934. Najprej je izhajala v Lendavi, ko pa so tam nastale težave, se je preselila v Ljubljano in na željo partije in Edvarda Kardelja sem bil zadolžen za uredništvo. Potem ko je bila tudi v Ljubljani onemogočena, smo poskušali uresničiti Kardeljevo zamisel, da bi izhajala nova Ljudska pravica v Zagrebu. To se je posrečilo šele decembra 1939. leta. Tehnične posle okrog priprav za to izdajo sva izvrševala s tovarišem Maksom Doljancem, Edvard Kardelj pa je pripravil gradivo. Najprej za številko, ki bi imela štiri strani, pozneje pa, ko je dobil zagotovilo, da ne bo zaplenjena, še za osem strani in res smo to obljubo tovarišu Kardelju izpeljali brez vsakih težav. Kmalu po izidu je bila sklicana druga partijska konferenca v Joštovem mlinu, ki jo je vodil Edvard Kardelj osebno. Potrebna je bila partijska statistika delegatov in vsak delegat je moral priti h Kardelju, ki je v seznam napisal osnovne podatke...

Izhod iz goščavja idej

Spominjam se časov, ko smo ustvarjali zakon o združenem delu. Tri stvari so se mi najgloblje vtisnile v spomin na ta čas. Kadar sem se znašel v zame neprelovljenem goščavju idej, predlogov, možnih rešitev, ki so se porodile v teku dela, da nisem znal najti izhoda, sem se vedno obrnil na tovariša Kardelja. Pri njem sem dobil novih moči, nove vere in vzpodbude pa tudi konkretne pobude za rešitev. Kardelj ni poznal nerazrešljivih ovir, vedno je iskal pot, ki je pomenila izhod iz obstoječih zagat in znal je za to pot tudi pridobiti svoje sodelavce. Razgovori s Kardeljem o zakonu so bili prava doživetja. Vedno je govoril, da oblikujemo zakon zato, da v njem oblikujemo naše skupno spoznanje in se dogovarjamo o skupnih osnovah za

delo. Zaradi tega je vedno vztrajal, da smo k razgovoru vabili čim širši krog tistih, ki so v našem družbenem sistemu neposredno odgovorni za razvoj družbe in vseh tistih, ki so bili voljni in znali pomagati pri iskanju rešitev. V njih je videl tisto silo, ki bo oplodila neposredno delavsko akcijo. Ustvarjal je vzdušje, v katerem so se čutili vsi koristni. Iz množice drobcev je njegov iskreni ustvarjalni lik izoblikoval novo kakovostno rešitev, ki je bila njegova stvaritev in naša skupna. In zaradi tega je Kardelj tudi danes v vseh nas in praznina, ki nas v tem trenutku navdaja, ni nepremagljiva, kajti z nami so njegove bogate stvaritve in zapuščina, ki jo bomo skupaj obdelovali in razvijali in uresničevali, in tako bo Kardelj večno živel z nami.

JANEZ MILČINSKI

Častni član akademije

Slovenska akademija znanosti in umetnosti, enako kot vsa naša domovina in vsi njeni delovni ljudje obžalujejo smrt našega velikega moža Edvarda Kardelja. Za častnega člana akademije je bil kot drugi, za predsednikom Titom, sprejet oziroma proglašen 6. decembra 1949. Ob 40-letnici slovenske akademije mu je njeno predsedstvo dodelilo spominsko plaketo, ki so jo doslej prejeli samo vsi trije častni člani. Imeli smo srečo,

da nas je pokojni Edvard Kardelj še sprejel. To je bilo 9. januarja letos. Da smo mu lahko osebno izročili to plaketo in pa zbornik z biografijami vseh članov akademije, ki je izšel ob 40-letnici. Takrat, četudi je bil že slab, je vendar pokazal mnogo zanimanja za akademijo, za njene probleme, njene načrte. Posebej smo se pogovarjali o novih prostorih, ki jih nameravamo pridobiti in nam je pri tem dal tudi marsikatero koristno pobudo.

VLADO KLEMENČIČ, PREDSEDNIK REPUBLIŠKEGA SVETA ZA GOSPODARSKI RAZVOJ IN EKONOMSKO POLITIKO

Velika šola

Sodelovanje z Edvardom Kardeljem je bilo za vse nas velika šola. Posebno je preseščal s svojo izjemno ustvarjalno močjo. Pri delu je bil neumoren. Težko bi med sodobniki našel človeka, ki je v podobnem času napisal toliko in obdelal tako številna področja družbenega razvoja. Znano je, da je hkrati opravljal vrsto najodgovornejših nalog, ki so mu jemale precej časa. Pri delu se je opiral na življenje, izkušnje, toda nič manj časa ni posvečal branju družboslovne literature. Vedel je za številne pisce in njihova mnenja o posameznem družbenem vprašanju. Iz tega je izhajalo tako široko in obsežno poznavanje različnih področij družbenega razvoja. Pri delu je bil kritičen, praviloma ni bil zadovoljen s tem, kar je napisal v prvi verziji, ampak je besedilo dopolnjeval, spreminjal, črtal...

V osebnem pogledu je bil Kardelj skromen. Do nas sodelavcev je bil tovariški in neposreden. Njegova kvaliteta je izvirala iz dela in znanja. V kabinetu smo pripravili dokumentacijo za njegove številne nastope, spremljali domačo in tujo družboslovno literaturo, kar mu je omogočalo, da je bil na tekočem z razmišljanjem širokega kroga ljudi. V posebno prijetnem spominu so mi ostali nevezani pogovori o različnih dogodkih pri nas in drugje. Vedel je za številne zanimive anekdote, dogodke iz vojne, revolucionarnega dela ter je vse to domiselno dokumentiral. Preseneča tudi njegova sposobnost realistično napovedati razplet družbenega dogajanja v posameznih državah, ko so v svetu nastajali prevrti in podobno. Ne bo narobe, če rečem, da kot družba še vedno nismo dovolj izrabili vsega tega bogastva znanja in spoznanj, ki jih je z delom ustvaril.

France Tomše, Skupščina občine Ljubljana Center

Težko je povedati, kaj pomeni takšna izguba. Tega ne bomo občutili samo mi...

Terezija Kranjc, upokojenka

Bil je politik in bорец za pravice delovnih ljudi, ki ga ne bomo nikoli pozabili.

Bojan Stante, študent

To je velika izguba. O tem je težko govoriti...

v mesto, so tovariši že odpotovali iz Beograda.

Tovariš Tito mi je naročil, da moram na delo v Vrhovni štab. Tako sem z isto legimitacijo, ki sem jo imel do Beograda za Nemce, odpotoval proti osvobojenemu ozemlju pri Valjevu. V predmestju Beograda sem sedel na kmečki voz, javko pa sem imel v Lazarevcu, kjer so me sprejeli tovariši in mi preskrbeli zvezo s posavskim partizanskim odredom oziroma s Kočo Popovićem.

Že na robu Lipovškega gozda smo naleteli na partizane. Prva partizanska patrulja nas je zadržala, pregledala dokumente in me, čeprav sem se ji zdel sumljiv, pustila naprej. Za prvo je prišla druga patrulja, za njo tretja. Kot stari illegalec sem bil seveda še preveč previden, da bi takoj prvim patruljam povedal, kdo sem, zlasti ker sploh nisem pričakoval partizanov kakih deset kilometrov od Beograda in še na glavni cesti. In tako sem tudi njim ponavljal isto zgodbo o Rdečem križu. Toda partizani mi niso verjeli in tako me je tretja patrulja snela z voza, me aretirala in odgnala v štab bataljona. Tam sem povedal, kdo sem. Pospremili so me h Koči Popoviću, odondod pa sem odšel v Vrhovni štab in delal tam do leta 1942, v glavnem v zvezi z nalogami političnega dela partije, organizacije oblasti na osvobojenem ozemlju in podobno. V začetku januarja sva z Lolo Ribarjem po sklepu politbiroja odpotovala preko Sarajeva v Zagreb, da bi delala na okupiranem ozemlju. Pozneje je Lolo Ribar odpotoval v Beograd, jaz pa sem nekaj časa — do konca februarja ali začetka marca — ostal v Zagrebu. Ko smo zvedeli, da me je Hebrang izdal in da me išče ustaška policija, sem se s čolnom prepeljal čez Kol-

po v Slovenijo. V Metliki sem dobil nove dokumente in uniformo železniškega kurjača in tako sem na lokomotivi kot kurjač prispel v Ljubljano, ki je bila takrat popolnoma blokirana.

V Ljubljani sem ostal do prvih dni julija. Vstaja v Sloveniji se je bila medtem že močno razširila, tako da se je osvobodeno ozemlje formalno razširilo do ljubljanskih predmestij, do žične ograje okrog Ljubljane. Italijani pa so tolkli partizanske položaje s topništvom, ki je stalo sredi Ljubljane na ljubljanskem gradu. Prve dni julija sem se napotil na osvobodeno ozemlje, kjer se je že mudil CK KP Slovenije. Sredi oktobra, se pravi po italijanski ofenzivi, sem v uniformi železničarja in v službenem vagonu znova prispel v okupirano Ljubljano, kjer je bilo treba izpolniti vrsto političnih nalog, poldrug mesec pozneje pa sem se v poštni uniformi, s torbo, polno orodja za popravljanje brzojavnega omrežja, z motociklom vrnil na partizansko ozemlje. Do italijanske kapitulacije leta 1943 sem opravljal politično delo delno pri CK KP Slovenije, delno pa pri CK KP Hrvatske, ki se je tudi mudil na osvobojenem ozemlju. Med Rogom v Sloveniji in Liko sem večkrat potoval peš in na konju. Prve dni oktobra (ali zadnje dni septembra) 1943 sem sedel pri Velikih Laščah blizu Ljubljane v avto in se skoraj brez presledka pripeljal — zmerom po osvobojenem ozemlju — v Jajce, kajti po sklepu politbiroja bi se bil moral znova vrniti na delo v Vrhovni štab. Tako so se naglo menjavali pogoji našega boja in našega življenja. V Jajcu sem pomagal pripravljati drugo zasedanje AVNOJ in delal v okviru politične akcije CK KPJ naslovljen.

Najhujši in najlepši trenutki v vojni

O svojem najrazburljivejšem, najtežavnejšem trenutku v vojni je takole pripovedoval:

»To je bilo na Rogu v Sloveniji leta 1942, med ofenzivo v avgustu. Centralni komite KP Slovenije in del glavnega štaba z majhno četo partizanov, morda kakih 60 mož, so obkrožili Italijani. Neke noči smo se hoteli prebiti. Zašli pa smo naravnost v italijansko zasedo. Tu smo se na umiku razdelili v več skupin. Po trebuhu sem se moral plaziti po nekih grapah, kajti noč je bila tako temna, da nisi videl niti ped pred seboj. Nenadoma sem zgubil tla pod nogami in padel po skalah v jamo. Pošteno sem se opraskal in izgubil naočnike pa tudi revolver, ki sem ga držal v roki, ne da bi vedel, na kaj bom naletel. V temi seveda nisem mogel najti ne naočnikov ne revolverja. Bil sem tako rekoč razorožen in še videl sem zelo slabo. Vendar se nas je spet zbrazil nekaj in skupaj smo se izmuznili iz zasede. Brž ko se je zdanilo, smo odšli na pot in si prizadevali izmuzniti se s področja, kjer so bili Italijani. Naprej se nismo mogli prebiti in zato smo šli nazaj. Utrujeni, misleč, da smo daleč od Italijanov, smo sklenili malce zadremati. Eden izmed nas naj bi stal na straži, drugi pa bi spali. A komaj smo zaspali, je prvi dežurni kričnil: »Italijani!« Vstal sem in res sem videl okrog vse zeleno Italijanov. Pravzaprav smo bili legli spat kakih sto metrov od italijanskih bunkerjev. Italijani so nas obsuli s peklen-

skim ognjem in bil sem prepričan, da ne bom odnesel žive glave. Hodil sem kar se je dalo tiho, in pričakoval, da me bo vsak hip zadelo. Vse mi je žvižgalo okrog ušes, vendar se mi ni nič zgodilo. Šele ko sem se nekoliko odmaknil, sem spet lahko bežal. Popoldne sem dobil zvezo s tovariši.«

Za najlepši trenutek pa je dejal:

»Težko je reči. Vsekakor je bil to naš partizanski boj v celoti. Menim, da je najlepši ne samo zame, temveč za vsakogar, ki je sodeloval v njem. Težko je v vsem tem najti posebno razburljiv trenutek. Ne bi rekel, da je bila zame najrazburljivejša zmagaja, ker je bila povezana z vrsto prejšnjih zmag, tako da smo jo čutili morda nekoliko drugače, se pravi kot neposredno nadaljevanje boja v novih pogojih. Toda v vsem narodnoosvobodilnem boju je bil zmerom najdražji občutek spoznanje dejstva, da so se tiste perspektive, na katere je naša partija opozarjala že pred vojno, tudi zares uresničile in da so se tista sredstva boja, ki smo jih po letu 1937 uporabili v delu naše partije v smeri povezovanja z množicami, pokazala pravilna, da so rodila sadove, da so nas dejansko povezala z množicami in omogočila, da je partija izpolnila svoje veliko zgodovinsko revolucionarno poslanstvo. Drugače povedano, v največje zadovoljstvo mi je bilo videti zaupanje ljudskih množic v partijo, njihov prehod na pozicije revolucije.«